

mentet. Han hade aldrig köpt någon hel last förut och visste ej hur det brukades — kanske detta var kutymen med finska varor? Nåja, den där tanken släppte han med ett: »Det klarar sig nog med en sådan firma som Hellqvists.» Hans tankar gingo nu i en annan riktning, hur skulle han kunna få pengar på sin stora växel? Själv hade han visserligen ingen diskontkredit, men med en sådan god acceptant borde det ej möta oöverstigliga hinder att få någon av de välsituerade bröderna att hjälpa med sitt namn på baksidan. Skulle han fråga Linus om råd? Jo, det beslöt han sig för, men inte i dag, det bleve för sent innan han hunne in till staden. Linus skulle tagas i arla morgonstund.

Vid niotiden morgonen därpå klev Sigge in på Linus' kontor för att sondera terrängen. Han fann vännen redan vid skrivbordet, sittande fördjupad i studiet av en liten bok, å vars pärm Siggas falköga uppfångade ordet »Förfallobok». Linus' min var bekymrad och han märkte knappt den andres inträde. Men så ryckte han upp sig, rynkorna slätades ut, och hans slätrakade ansikte återtog sin vardagliga, gudsnådliga min.

— Go'morron, go' morron Sigge! Nå hur går det för dig? Har du fått i gång ännu? frågade han, i det han vinkade åt vännen att taga plats i den lilla kontorssoffan.

— Åja! det börjar arta sig. Förutsättningarna äro ej dåliga. Jag har nämligen lyckats intressera